

La humanitat

Any II : Núm. 207
Barcelona, dissabte, 9 de juliol de 1932

Redacció i Administració: Ronda Sant Pere, 11, pral. : Telèfons 24646 i 24647
Impremia: Muntaner, 49 :: Telèfon 31518

Fundador LLUIS COMPANYS

La incorporació de la col·lecció Plandiura, al patrimoni artístic de Barcelona, augmentarà el prestigi mundial de la nostra ciutat

La col·lecció Plandiura, veritable museu d'art d'una vàlua indiscutible, passarà a ésser propietat de Barcelona. El recull admirable d'obres d'art antic, d'exemplars únics, exponent meravellós de la cultura artística catalana, passarà a enriquir el Museu de la ciutat gràcies al gest comprensiu de l'Ajuntament i de la Generalitat, entitats que no poden admetre ni la més llunyana possibilitat que aquest tresor artístic, tan cobejat pels entesos, vagi a parar a Madrid o als museus estrangers.

Potser amb bona fe, algú ha trobat improcedent la despesa que l'adquisició de la col·lecció Plandiura originaria als organismes esmentats. Els entesos, que saben el valor incalculable de dit recull d'obres d'art, coincideixen tots en apreciar que els set milions de pessetes que per a la mateixa es demana, són una suma evidentment irrisòria. Qualsevol museu estranger, qualsevol col·leccionista acabat en pagaria el doble. Davant l'oportunitat d'incorporar al patrimoni artístic de Catalunya el conjunt meravellós de la col·lecció Plandiura, no calen vacil·lacions ni dubtes. L'oportunitat imposa prendre un acord. Es qüestió de prendre-ho o deixar-ho. Si Catalunya, moguda per un absurd esperit de mesquinesa rebutjés quedar-se amb la col·lecció, aquesta seria perduda per a nosaltres i aniria a enriquir altres museus.

Per desconeixement de les condicions de l'afar, i per un sentimentalisme respectable, però fora de lloc, s'ha volgut escatir l'oportunitat de fer tal despesa. S'ha parlat de milions i milions. L'adquisició de la col·lecció Plandiura costarà, com hem dit abans, set milions de pessetes, pagant-ne tres milions i mig l'Ajuntament i igual quantitat la Generalitat. La Caixa d'Estalvis avança els set milions, els quals han d'ésser-li retornats durant un espai de vint anys. Com pot veure's, és un sacrifici força suportable que no farà deixar desatès cap servei essencial.

La incorporació a la riquesa artística de Barcelona de la col·lecció Plandiura, farà del nostre museu un dels més importants del món. El nom de la ciutat guanyarà, als ulls del món, en prestigi i en categoria. El sacrifici que implica l'esmentada adquisició, redundarà en un positiu benefici.

AL REIALME DE LA INSIDIA

La curiosa solució que suggereix «Informaciones»

L'òrgan periodístic del contrabandista March segueix—no pot ésser d'altra manera—semblant de males herbes el camp de la política nacional. Heus ací una curiosa mostra de com argumenta aquesta gent:

«No hay más que una solución que a todos convenga. No se puede legislar sobre autonomía catalana, sino sobre autonomía regional, sin nombre propio genéricamente, para todas las regiones españolas, sin preferencias ni distinciones. Mientras el Estatuto represente una concesión especial para Cataluña, el pleito, el verdadero pleito,

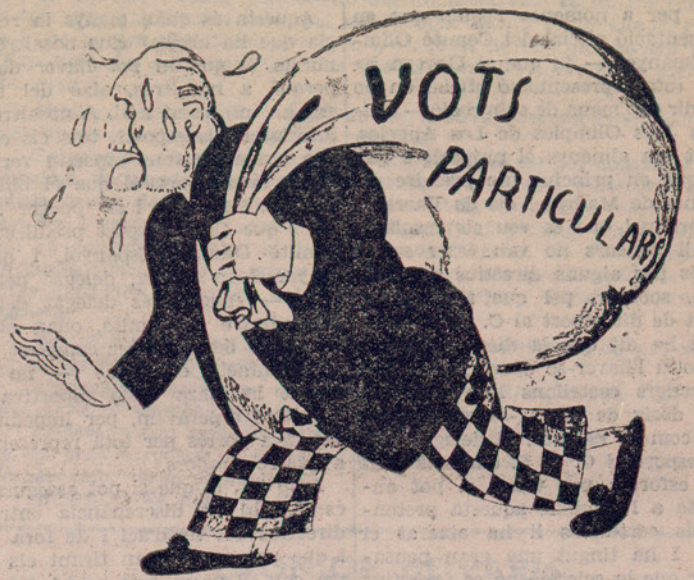
el problema de la soberanía única del Estado español, no podrá ser resuelto, ni aun siquiera soslayado, alejado o amortiguado.»

Sense entrar a fons en la qüestió, en allò que afecta el perfecte dret que assisteix a Catalunya a reivindicar les llibertats, que creu ben seves i li foren robades pels monàrquics intrusos, sense tocar aquest tema, que ens portaria lluny, cal no perdre de vista que ningú no ha parlat de concedir a Catalunya cap privilegi estatutari. La Constitució autoritza totes les regions que ho estimin convenient a demanar com Catalunya la seva autonomia. Res ni ningú no els hi priva. Si no ho fan perquè no els convindrà fer-ho. Entretant, nosaltres no podem esperar a que Guadalajara, Almeria o Zamora—que ens mereixen tots els respectes—es determinin a invitar els seus veïns a constituir-se en règim autònic.

La proposició sobre les deportacions

Madrid, 9. — En la citació de la proposició que presentà el senyor Barriovero i va defensar el senyor Franco, respecte que el Govern senyalés, en principi, un termini respecte a les deportacions, gairebé totes les minories s'han dividit. De la minoria catalana han votat a favor de la proposició els senyors Companys, Dencàs, Aiguader, Grau, Layret, i algun altre, i en contra el senyor Palet i els de la Lliga i de la dreta. El mateix ha succeït en la minoria radical-socialista, de la qual han votat a favor Ortega Gasset, Botella (aquests ja separats de la minoria), Gomari i algun altre.

Hom creu poc afortunada la resposta del ministre de la Governació, la qual va donar motiu a que alguns diputats que acostumaven a votar amb el Govern, votessin en contra.

L'HOMME DEL SAC

CATALANS PEL MÓN

John Bux, és fill de Vic i va portar-lo a París la Raquel Meller

John Bux, el notable dansari de la Companyia del teatre Tivoli, és català i fill de Vic. No és que el xicot se n'imagui, puix que fa pocs dies, des del micròfon, va fer-ho constar enorgullit, però no estarà de més que escampem la nova. John Bux, el dinàmic dansari, l'animador de les revistes sumptuoses és tan català com la gentil Liana Gracian, la primera dansarina de l'esmentada Companyia. Es veu que a Espanya no pot donar-se un pas sense trobar-se amb fills sobressortits de la nostra terra. Ho sentim per Royo Villanova. L'escriptor Roger de Flor ens ha fet la presentació de John Bux...

Si haguéssiu estat a París durant els mesos de l'Exposició Colonial, hauríeu anat, segurament, al Folies-Bèrgère, i allí hauríeu vist John Bux prenent part com a "vedette", amb les seves danses, en una revista espectacular i trepidant.

John Bux no és pas cap negre nord-americà. És un vigatà autèntic, que s'anomena Josep Buxó, i que és fill d'un betes i fill establert a la plaça Major. Un dia va sentir com un corrent estrany feia bellugar les seves cames i tot el seu cos i instintivament va posar-se a ballar. Era llavors que el xarleston feia furor; i ell, el xicot de posat tímid com un seminarista, ballava magistralment. Li va semblar que per fer carrera havia de deixar la seva ciutat, tal vegada perquè algú va dir-li que ningú no era profeta a la seva terra, i sense pensar-s'hi gaire, se'n va anar a Barcelona. Allà va actuar en el Còmic, a la Font del Lleó, a la Rabassada i a molts altres llocs, amb revistes de Sugranyes. Encara que anava justet de diners, la cosa no anava pas malament, però esperava temps millors; estudiava i assajava nous passos, tractant, com diu ell, de purificar el seu art, que sempre ha sentit com una cosa viva i fonda. De Barcelona va passar a Madrid, on va tenir una actuació llarga i profitosa, i cada dia sentia més viu el desig d'arribar a París i fou la Raquel Meller la qui va portar-lo a la "ville-lumière".

I aquí cedim la paraula al mateix Bux, perquè ens conti les peripècies i els èxits de la seva vida de dansaire:

"Ple d'il·lusions, vaig debutar a París, en una revista d'espanyolada. El meu èxit començà i la vida em somreia lleugerament. Els crítics començaren a citar-me en els periòdics francesos. Aviat vaig tenir ocasió de conèixer el bon afecte de la gran artista Raquel Meller. Un accident d'automòbil em trencà el nas. Dos mesos de clínica em feren perdre el contracte i esgotaren ràpidament els pocs estalvis que guardava. Les meves forces es ressentien d'una falta d'aliment material i moral. Són les hores més amargues de la meua vida. És difícil fer-se càrrec de la infinitat de pensaments que omplen el cervell quan un es troba amb una crisi del cos i de l'ànima. Em salvà la vida la bona amistat i la sollicitud d'un català de París, Francesc Comas, que encara avui és el meu company més íntim. Aquest em portà a casa seva i em posà altra vegada en condicions per a la lluita. Aviat em vingué un contracte en el teatre Olímpia. Amb un afany terrible

de triomfar vaig preparar un ballet on jo dansava sol en mig d'una orquestra americana. Fou l'èxit més gran de la meua vida. El públic em féu sortir moltes vegades. Jo plorava de goig i em semblava un somni. Un moment de glòria, per al qui necessita la glòria per a viure, paga tots els sofriments i totes les desil·lusions anteriors.

El diputat monàrquic general Fanjul, les intervencions adverses a Catalunya i a la República del qual han meregut una reprovació unànime

A LLEIDA

Un home morí per un llamp

Mentre treballava al camp de "Ximinelas", de Lleida, el jove Lluçà Vall Cebollero, de divuit anys, fill de Morrona (Osca), durant una de les darreres fortes tempestes, li caigué un llamp al damunt i morí instantàniament.

El jutjat es personà al lloc del succés i ordenà l'aixecament del cadàver del dissortat jove.

Von Schleicher i Hitler estan d'acord per a establir un directori alemany

Berlin. — En certs medis polítics es diu que el general Schleicher, ministre de la Reichswehr, havia obtingut el consentiment de Hitler per a constituir un directori alemany.

Pot afegir-se a aquesta informació, els comentaris de "Deutsche", un dels òrgans oficials del partit centre alemany.

Aquest diari, inspirat segurament per l'ex-ministre Stegerwald, diu que en els medis governamentals s'estan fent preparatius en vista d'aquest futur directori. El gabinet von Papen i von Schleicher, quedaria absolutament independent del Reichstag; no tindria de témer els vots de desconfiança, ni a respondre dels seus actes a altra persona que a Hindenburg, tota vegada que únicament aquest els pot destituir.

Un comunicat del "Politischer Dienst", diu saber que quedarà proclamada l'estat d'excepció del 30 de juliol al primer d'agost, és a dir, el dia abans, el mateix dia i l'endemà de les eleccions al Reichstag.

Aquesta notícia ha estat confirmada i és molt probable que doni lloc a greus desordres el dia de les eleccions, per la qual cosa es prendran tota mena de precaucions a fi i efecte de mantenir l'ordre.

Suggereix infinitat d'idees noves i reforça l'esperit.

Vaig començar més tard una "tournee" accidentada, bastant productiva i divertida, per Itàlia, Bèlgica, Hoïlanda, França i Espanya. A la meua tornada a París varen escollir-me per a la revista que donaria el Folies durant la temporada de l'Exposició Colonial.

No sé què hi diria Balmes si s'aixequés dels claustres austers de la Seu vigatana. No crec pas que es posés a picar de mans. Potser faria una ganyota despreciativa. Sigui com sigui, però, Josep Buxó ha passejat el nom de Vic per les principals ciutats d'Europa.

En Cambó torna a Barcelona

Als centres polítics i oficials de la ciutat ha corregut aquest matí la nova que Francesc Cambó es reintegraria definitivament a la vida barcelonina.

Hom sap que ha aixecat el pis del "Quai d'Orsay", de París.

L'arribada del "leader" regionalista es fixa per a la segona quinzena del mes entrant.

LA VOLTA AL MON

Mattern i Griffin han fet un aterratge forçat, quedant destruït l'avió

Moscú. — Segons les darreres notícies dels aviadors nord-americans, el parader dels quals es desconeixia, Mattern es troba greument ferit i Griffin no sofrí més que petites contusions. L'aparell que tripulaven s'estavellà a cinquanta milles de Minsk.

Els aviadors es van veure obligats a aterrar en plena nit del dijous, prop de Borissov, degut a una avaria, i el cansament dels aviadors. Al moment d'aterratge el aparell topà violentament contra terra, quedant destruït.

Griffin es veié obligat a recórrer diverses milles a peu per a obtenir socorsos. Actualment els aviadors han estat traslladats a Minsk, on se'ls presta els socors mèdics necessaris.

Els banys de mar i la infància. -- Con stitueixen el més bell ornament de les platges en aquests dies d'estiu, els infants que en la sorra i en les oncs troben a l'ensens salut i esbarjo